

Väike rahvas *Maiken Meltsas*

Kas olete kunagi mõelnud, kuhu alati Teie võtmed kaovad? Miks Te leiata oma kodus täiesti suvalistest kohtadest münte? Kes see jätab leivapuru üle terve köögipõranda? Kui jah, siis see tähendab, et tõenäoliselt elavad just Teie kodus pilid. Läbi pikaaegse vaatluse olen avastanud nende kohta nii mõndagi ning sooviksin oma uurimuse tulemusi Teiegagi jagada.

Pilid on kaheksa kuni kümne sentimeetri pikkused jässaka kehaehitusega mehikesed. Neil on suured jalalabad, õunakujuline keha ja nii jäme kael, et seda pole peaaegu nähagi. Nägu on nendel enamasti lai ja ümmargune ning nende suured mustad silmad meenutavad rosinaid. Jalad, mis on inimese proportsioonidega võrreldes suuremad, aitavad neil ületada raskeid maastikke, nagu näiteks vanaema karvane vaip ja legodemerid, mille väikevend endast alati maha jätab. Veel üheks eriliseks kohastumuseks pilide juures on nende kuus sõrme mõlemal käel. Lisasõrmed annavad neile juurde haardejõudu, mis aitab tohutult näiteks laudlinadest või kardinatist üles ronimisel. Pilid on enamasti karvutud, kui välja arvata paar-kolm heledat karva nende pealael, mis annab neile kangesti karvutute kahejalgsete rottide ilme.

Laias laastus söövad pilid ükskõik, mida inimeste kõrvalt kätte saavad. Ja ma ütlen "ükskõik", sest ma mõtlengi ükskõik mida. Nende toidulauale kuuluvad siiski eelkõige leivapuru, juustuvärv, banaanikoored ja aeg-ajalt ka duširuumi põrandalt korjatud ligunenud juuksekarvad. Siiski on nende lemmikmaiuseks munakoored. Ilmselt on munakoored nende jaoks sarnane ahvatlus kui kartulkrõpsud inimestele.

Pilid pesitsevad paljudes maja õõnsustes, kuhu inimkäsi ei ulatu. Nende pesasid võib leida kappide tagant, diivani vahelt, kuid mõned usinamad perekonnad kaevavad endale seinasse just paraja suurusega koopa. Oma koobas on pilide jaoks staatuse märk; see on midagi, millest iga nooruk unistab. Samamoodi on ka staatuse märk see, kui mõnel pilil on õnnestunud end ülekaalu süüa. Olgugi, et see liik on juba loomult pisut tõntsakas, on neist kõige paksemad alati olnud au sees. Räägitakse isegi lugusid Ramses Kolmandast, mitte Egiptuse vaaraost, vaid pilist, kes olnud apelsinistki laiem. Kõik pili lapsed tahavad olla nagu Ramses Kõige Paksem.

Pilide jaoks on väga oluline luksus. Tihti vehivad nad majaomanikelt siin-seal paar sussi sisse, kuid ei näe selles midagi halba, sest võtavad paarist alati ainult ühe sussi ja teise jätavad inimestele. Mõlemad sussid ära võtta oleks ju kohutavalt ebaviisakas. Pilid viivad oma vastsoetatud luksusvoodi koju ning lasevad aga naabritel kadedusest roheliseks minna.

Pilid lausa jumaldavad igasuguseid helkivaid ja sätendavaid asju. Kõik hõbe, mis maja peale laiali jäetakse ja mida pilid kasvõi mitme peale kanda jaksavad, läheb otsejones nende pessa nagu kass kalalattu. Nende erilised lemmikud on võtmed, mis tuuakse koopa lakke rippuma pilide arvukatel rahvapühadel. Neile meeldivad samuti mündid, välja arvatud vasest ühe- ja kahesendised, mis nende silmis, sarnaselt inimestele, mitte mingit väärtust ei oma. Kuid mitte miski ei aja ühte pili rohkem närvi kui see, kui ta naabril õnnestub endale hankida hõbekahvel. Inimese jaoks tavaline ese on kõige suurem staatusesümbol, mis selles ühiskonnas üldse olemas on. Kahvleid ja üldiselt söögitarvikuid on pilidel metsikult raske kätte saada, sest selleks läheb tervet meeskonda vaja, et aare kõrgelt köögilaualt kätte saada. Väikese rahva seas on selline ettevõtmine, mis tundub täiesti võimatu, kujunenud kõnekäänuks. "Mis sa siin ikka hõbekahvli poole püüad, kui ise alles maa peal?" öeldakse liiga ambitsioonikatele sugulastele. Kui aga kahvel siiski kätte saadakse, mähitakse harude vahele tihedalt tolmurulle ja kaunistatakse kõiksugu helmestega. Kahvel on keskne osa igast rahvapeost ning selle ümber tantsitakse, lauldakse ja mängitakse.

Õigupoolest ei oska pilid inimkeelt, vaid neil on oma keel, mis koosneb väikestest piiksatustest ja hüüatustest. Just nende piiksatuste järgi, mis kõlavad umbes nagu ütleksid nad "pili-pili" lakkamatult, on see väike rahvas ka oma nime saanud. Üks levinud teooria on, et sagedased piiksatused pili keeles tulenevad nende lähedasest läbikäimisest oma kaugete nõbude, hiirtega. On ka varem ette tulnud, et viimased omavahel järglasi saavad.

Pilide kohta käivad ka mõned eelarvamused. Kõige kriminaalsem neist on, et nad üldse ei eksisteeri. See mitteeksisteerimise stereotüüp varjutab tänini inimeste ja pilide vahelisi suhteid. Pilid ei püüa ennast peita ja kui püüavadki, siis kukub see enamasti katastroofiliselt läbi, nagu juhtus 1983. aasta Bienefeldi intsidendis. Süü lasub inimestel, kes täiesti julmalt oma väikesi puuküürnike ignoreerivad. Kõik pole siiski veel kadunud. Siinkohal kutsun kõiki üles märkama väikest rahvast oma kodus ja neile palukesi laua alla poetama. Mitte ainult ei

tõsta see pilide heaolu ja rahvaarvu, kuid ka kõiksugu prussakate ja mutukate arvukust, kes Teile hea meelega seltsi tulevad.

Autor: Maiken Meltsas

Kool: Tallinna Saksa gümnaasium

Klass: 11.a

Juhendaja: Evely Kutsar